

PÁTEČNÍ RÁNO

Po další probdělé nekonečně dlouhé noci, kterou jsem prochodila po bytě, jsem se konečně dočkala svítání. Zírala jsem otupěle z kuchyňského okna na blednoucí měsíc a snažila jsem se nemyslet na pulzující bolest hlavy. Bylo mi, jako by se mi lebka, ten futrál na mozek, srazila v pračce. Už týden požívám tabletky V-penicilinu bez nějakého viditelného efektu a čím dál, tím víc ve mně sílí můj původní dojem, že ty moje horečky a hlavobol nejsou důsledkem chřipky, ale klíštěte.

Těch posledních pár dní bylo nad mé síly. Láďa byl na služební cestě v Chebu. Kdo zkoušel marodit se dvěma malými dětmi, ve věku tři a pět let, ten ví, že jsem toho v posteli moc nenaležela. Péči o domácnost a vaření jsem zredukovala na minimum, ve výchově dětiček jsem se tento týden řídila heslem: "*výchova k samostatnosti, aneb dříví v lese*". Jakmile jsem uspokojila všechny okamžité potřeby svých dětí, od přípravy oběda, přes utření zadečku, namalování parníku, až po chycení mouchy, která s bzučením narážela do okenní tabule, dobývala se ven a děsila Kačenku, odebrala jsem se do ložnice "*zhynout do houští*".

Z povzdálí jsem naslouchala hře těch dvou lidských mláďat, která se občas změnila v bitku o právě toho jediného opelichaného králíka, kterého oba zároveň tak nutně potřebovali. Potom králík nekrálík se vrhli na krabici plnou dřevěných kostek. Každá z těch sypajících se kostek mi v hlavě odpálila ohňostroj. Když je přestaly bavit kostky, popadli paličky a jali se trápit xylofon. Z postele mne vyhnalo teprve ohlušující ticho, které nevěstilo nic dobrého. Vystřelila jsem z ložnice jako rachejtle s představou, čeho všeho je "*ta naše mafie*", jak jim s oblibou říkáme, schopná. Zastihla jsem je, jak sedí jako dva hříbečci na chodbě, hlavy u sebe, a

voskovkami vylepšují čerstvě vymalovanou zeď. "My mašinkujeme.", pochlubili se Míša a Kačka svým výtvořem, jehož vagónky se táhly po celé délce chodby.

" No to bude mít tatínek radost.", oddychla jsem si, že nejde o nic horšího.

Když se včera pozdě večer Láďa vrátil z Chebu, kde uváděl do chodu nějaký program automatizace, našel mě v dost zuboženém stavu. Ani jsem nevnímala, když mi vyprávěl své zajisté úžasné zážitky ze své programátorské praxe. Jen jsem tupě zírala svýma uszlzenýma očima před sebe a jako kolovrátek jsem stále dokola mumlala :

" Mě děsně bolí hlava, mně se ta kedlubna snad rozskočí ... ".

Dlouze se na mě zadíval a znechuceně pronesl:

" Tak si snad dojdeš k doktorce, ne?"

Dopálil mě.

"Zejtra jdu na kontrolu. A jestli si vzpomínáš, tak tohle jsem už vyzkoušela a dostala jsem antibiotika. Prej na chřipku.", vzpomínala jsem, jak se moje hypotéza s klíštětem neujala.

Pravda, horečky a ostatní příznaky se mi začaly projevovat ani ne týden po tom, co jsem si našla přisáté klíště. Bylo to brzy. Ale takovouhle chřipajznu jsem také ještě nezažila.

"Tos na to ale šla úplně blbě.", přerušil Láďa mé přemítání.

" U doktora přece nemůžeš říkat, co ti je. Tím ho jen spleteš. Tam musíš říct, co potřebuješ. Řekni zejtra doktorce, ať tě pošle na vyšetření. Třeba na neurologii. Ale už se sebou něco dělej! Víš, že tě potřebuju zdravou."

Už jsem se viděla, jak radím doktorce, jak mě má léčit. Ha, ha.

OKRUŽNÍ JÍZDA

Dohodli jsme se, že než pojedou ráno Láďa do práce, zaveze mě k lékaře a pohlídá mezitím děti v autě. Už cestou od auta ke středisku mi nohy ztěžkly, že jsem je nemohla utáhnout. A to to bylo jen pár desítek metrů a čekaly mě ještě tři patra schodů. Naše ordinace sídlí totiž až pod střechou a výtah tu není. Má to samozřejmě své výhody, protože takhle si každá babička moc dobře rozmyslí, jestli bude marodit. To radši zůstane zdravá, nebo umře, než-li by absolvovala to schodové martýrium.

Pod schodištěm jsem se zhluboka nadechla a začala jsem s namáhavým výstupem. Jak jsem tak schod po schodu stoupala vzhůru, rozproudila se mi v žilách krev. Měla jsem intenzivní pocit, že se mi srdce přestěhovalo do hlavy. V lebce se mi rozezněly v rytmu tepu mocné úder, jako by mozek bušil na vrata a chtěl snad vystoupit za jízdy. Zabívala jsem na předposledním schodu. Hlavu jsem si položila na kolena a zhluboka jsem oddychovala. Bylo mi úplně fuk, že svým bílým, ručně pleteným svetrem stírám zaplivané schodiště. Po pauze jsem pokračovala ve výstupu do dalšího vrcholového tábora ve druhém patře. Přitahovala jsem se rukama za zábradlí, abych pomohla nohám, které začaly stávkovat, a kabelku jsem za sebou táhla jako uhynulé zvíře. Druhé patro. Došla jsem k oknu a přitiskla své zpocené rozpálené čelo na chladivou okenní tabuli. Okolní paneláky jako by se prohýbaly pod tíhou černošedých zavalitých mraků, které se jim bezostyšně válely po střechách. Obávala jsem se, že to poslední patro nezvládnou. Ale dolů se mi také nechtělo.

Zchvácená jsem dorazila do čekárny a praštila sebou na zelenou, koženou polstrovanou lavici. V čekárně seděl jediný pacient - moje učitelka ruštiny ze základní školy. Pozdravila

jsem. Moc se mi to nejspíš nepovedlo. Tázavě ke mně zvedla oči za brýlemi.

" Prosím? "

Vzápětí asi pochopila smysl mého vzdechu a odpověděla mi:

" Dobrý den. " a vrátila se ke své knížce.

Z ordinace k nám doléhal přes zavřené dveře rozhovor sestry s lékařkou na téma: " Víš, kde jsem včera sehnala zlevněné ponožky? ".

Po chvíli na nás sestra pootevřenými dveřmi houkla: " Tak další... ".

Další co?! Byli jsme dnes první pacienti. Neřešila jsem to. Ordinace běžela, jak na drátku. Šlo to ráz na ráz. Paní učitelka dovnitř, paní učitelka ven. Já dovnitř a já ven, v ruce žádanku na prohlídku na neurologii. Ze schodů dolů to šlo o poznání snadněji, než nahoru. Před střediskem na mě už netrpělivě čekal Láďa.

" No, kde seš takovou dobu, prosimtě? ".

Nejspíš mu za tu půlhodinku, kterou byl se dvěma věčně brebentíci ratolestmi, neustále jej bombardujícími neuvěřitelnými otázkami, uvězněn v autě, došla dnešní zásoba trpělivosti.

Projeli jsme hlavní branou Thomayerovy nemocnice a na přehledových tabulích pátrali, kudy vede cesta k neurologii. Nebylo to daleko, a tak jsme zaparkovali hned u vrátnice. Vysoukala jsem se pracně z auta. Kolem mě všechno jako by plavalo, viděla jsem rozmazaně, zem se pode mnou houpala. Měla jsem pocit, jako bych se do asfaltu na chodníku bořila až po kolena. Před ambulancí neurologie se Láďa usadil na lavici a dětmi si obsadil obě kolena. Měla jsem tentokrát štěstí. Právě přicházel asi čtyřicátník v bílém plášti.

Vzal si ode mne poukaz od obvodní lékařky, který jsem mimoděk muchlala v ruce.

" Tak pojďte dál. ", zval mě, zatímco odemykal ordinaci. Posadila jsem se na lehátko vedle jeho pracovního stolu a

stručně jsem převyprávěla průběh svých obtíží, od klíštěte, přes léčbu antibiotiky až po nynější stav. Neurolog mezitím obezřetně rozmotával kuličku papíru, kterou jsem stačila za těch pár minut v čekárně uzmoulat z poukazu od paní obvodní. Nakonec rozbalený papírek položil na desku stolu a přežehlil jej dlaní ruky. Zvedl ke mně ztrápený pohled. Rozpačitě jsem se usmála a pokrčila rameny. Před očima mi defilovaly pomačkané desky žakovských knížek, oslí uši na indexu, vytřeštěné oči revizora, jemuž jsem právě podávala tramvajovou jízdenku, smotanou do ruličky... Byla jsem vážně moc ráda, že tento můj zlovyk doktor nikterak nekomentoval. Nečitelný papír vyhodil, mě ne a doposlouchal výčet mých obtíží.

" Takže typický dvoustupňový průběh. ", pokýval hlavou, když jsem skončila.

Z nádoby s dřevěnými špachtličkami na vyšetření krku vylovil teploměr, podal mi ho a začal cosi datlovat na psacím stroji.

" Rodné číslo?". " Pojišťovna?".

Sledovala jsem, jak rtuť na teploměru hbitě šplhala a zastavila se nad devětatřicítkou. Odložila jsem teploměr na okraj stolu a přerušila jsem tak rytmické klapání stroje. Doktor zvedl oči od rozepsané zprávy a zkontroloval teploměr.

" Stoupněte si...", vyzval mě, " zavřete oči a zvedněte jednu nohu. "

Točila se mi hlava. Potom, již s otevřenýma očima, jsem se měla projít po čáře, kterou tvořil svár linolea. Překvapilo mě, jaké mi dělalo problémy udržet směr a rovnováhu. Motala jsem se jako opilá voska. Když jsem se potom měla trefit ukazováčkem na špičku nosu, málem jsem si vyrazila oko.